

Životní příběh pana Václava Žižky

Pan Václav se narodil dne 08. 08. roku 1948 ve Frýdku. O svém dětství hovoří velmi hezky. Bylo sice pracovní, ale krásné. Rodiče vlastnili hospodářství, na němž pan Václav pomáhal. A jelikož tatínek pracoval přes třicet let na šachtě, jezdil na směny do Ostravy, neboť musel vydělávat, většinu povinností, mimo jiné na poli, doma i kolem hospodářských zvířat, obstarávala maminka s dětmi. Ta byla později zaměstnána v JZD, kde se musely plnit tzv. jednotky. Maminka pana Václava se jmenovala Ludmila, za svobodna Kozlová, a pocházela z Bystrého. Dožila se krásných 96 let

- narodila se 05. července roku 1915. Vyrůstala s 10 sourozenci. Otec Jindřich byl narozen 29. června roku 1913 a pocházel rovněž z početné rodiny. Pan Václav vzpomínal i událost, kdy jim v roce 1950 do domu (stodoly) udeřil blesk, a ten vyhořel. Začínali tedy znovu. Následná měnová reforma v roce 1953 jejich životní situaci značně ztížila. Veškeré úspory, které potřebovali použít pro obnovu svého domova po požáru, byly znehodnoceny. Neměli tudíž dostatek financí na nezbytný materiál. Vzpomínal rovněž na období potravinových lístků.

Pan Václav pochází ze tří sourozenců. Jeho starší sestra jménem Věra se narodila roku 1940, mladší jménem Anna pak roku 1949. Právě především s ní, s paní Annou, pan Václav vyrůstal. Obě jeho sestry jsou stále mezi námi. Povídání o svém dětství shrnul slovy, že bylo takové, jaké zkrátka na vesnici bývá/bývalo. Školní docházku započal pan Žižka roku 1954. První třídu absolvoval u Nálepů, v domě v Janovicích, který dnes již nestojí. Zde se scházely děti od první do páté třídy. Od druhého ročníku pak žáci přešli do nově postavené devítileté janovické školy, která byla slavnostně otevřena v roce 1955. Stojí dodnes a dodnes také stále slouží svému účelu. Svůj školní život nám pan Václav popsal velmi barvitě. S úctou a respektem vzpomínal rovněž na své učitele. Do školy chodil denně dva a půl kilometru pěšky tam a zpět. Během jeho dětství se totiž z Frýdku přestěhoval se svými rodiči do Janovic na Bašticích, kde se svou ženou žije dodnes. Před příchodem do školy ještě každého rána odnášel mléko do místní sběrně.

Po základní škole se ho dotkla kolektivizace, jelikož rodina vlastnila 4 ha pole. Chtěl se vydat na geologickou průmyslovku, ale nakonec to vše padlo, neboť mu byly za tehdejšího vládnoucího režimu nabídnuty jen dvě možnosti: buďto jít pracovat do JZD, nebo na šachtu. Jiná alternativa neexistovala. Jelikož otec pracoval na šachtě, vydal se pan Václav touto cestou - šel na učiliště; Ústřední dílny Ostrava - podnik, který pro šachty zajišťoval dodávky zejména elektromateriálu. Vyučil se tedy jako elektromontér. Uvažoval rovněž o maturitě. Ta mu ovšem umožněna nebyla. Maminka byla totiž věřící a s dětmi chodila pravidelně na mše do kostela, což bylo pro tehdy vládnoucí komunisty trnem v oku. Skutečnost, že nemohl absolvovat školu, o níž měl původně zájem, mu bylo líto. Přesto všechno na svá školní léta vzpomíná rád. Chodil také pomáhat ke koním, které miloval, a to k panu Štajgrovi. Bylo to v době, kdy děti zkrátka musely svým rodičům po školním vyučování pomáhat. Vzpomínal také na čas, v němž jezdil do Ostravy po šachtách - pracoval na elektrorozvodnách a těžních strojích a kompresorech, u nichž se prováděly revize. Zaujala nás mimo jiné jeho zmínka o tom, že ještě zažil cestování

tramvajovou linkou z Ostravy do Karviné. Po zvážení pan Václav své působení na šachtách ukončil a 01. dubna 1973 nastoupil k televizní službě, konkrétně do tehdejšího Okresního opravárenského podniku ve Frýdku. U této práce zůstal po dobu třiceti let.

Dne 01. srpna roku 1967 pan Václav narukoval na dvouletou vojnu. Zažil tedy rovněž události srpna roku 1968. O těch nesměl téměř deset let poté hovořit. Dnes na ně vzpomíná s odstupem času i s humorem. Sloužil mimo jiné u raketových vojsk - těžká dělostřelecká brigáda - či u spojovacího uzlu divize. Následujícího roku se dozvěděl, že pojedje na střelby do Ruské federativní republiky, země, „kde zítra znamená včera“. O této cestě neměli jeho rodiče ani ponětí. Vzpomínal na svůj pobyt v Kazachstánu i kupříkladu na onu dobu vskutku kvalitní železnici vedoucí do Moskvy.

Po návratu z vojny ještě nějakou dobu trávil prací na šachtách. Hovořili jsme spolu také o nešťastné události na dole Dukla v roce 1961 a obecně o podmínkách práce v dolech, o její náročnosti, o těžebních plánech, které musely být naplněny, i o rekreacích či dětských táborech, jež byly pro horníky a jejich rodiny zajišťovány. Rovněž na ty rád vzpomíná - krásná příroda, koupání v Ostravici i jízdy vlakem do Bílé, kdy ještě v oněch místech existovalo železniční spojení.

Lásku k přírodě si pan Žižka vybudoval již ve škole, v níž se spolužáky a panem učitelem prožili mnoho krásných výletů. Svou duší je dobrodruh. Miluje hory a v mládí se věnoval vysokohorské turistice. Za nezapomenutelné považuje pan Žižka kupříkladu vzpomínky na přechod divokých Transylvánských Alp v Rumunsku v roce 1975. Zamiloval si především Slovensko a jeho Vysoké Tatry. 30 let po sametové revoluci, kdy lidé prožívali euforii, hovořil pan Václav o jistém zklamání, prozření. Po rozdělení Československa - zániku České a Slovenské Federativní Republiky - v roce 1993 však k našim novým sousedům jezdit nepřestal. Povíдали jsme si také o dětství a dospívání dětí dříve a dnes.

Svou životní lásku pan Žižka poznal ve vlaku při pravidelných jízdách do Ostravy. Z jízd ve vlaku se staly společné túry na horách. Do svazku manželského vstoupili dne 25. září roku 1971. Na svatbě měli přes 100 hostů. Obřad proběhl v kostele ve Skalici a svatba trvala dva dny. Se svou ženou prožil již 52 společných let a vychovali spolu dva syny, které se snažili rovněž přivést k horám. Vyprávěl nám také o uvolněné atmosféře 60. let, o máničkách, o Beatles, o Rolling Stones a mladé generaci, jejíž byl součástí.

Pan Václav má neuvěřitelné vědomosti o místních reáliích a historii obce Janovice. Vzpomínal na dřívější podobu této vesnice. Na domy, které již nestojí, na větrné mlýnky, které dokreslovaly ráz krajiny. Je stále čilý, zajímá se o aktuální dění, organizuje mnoho aktivit pro své vrstevníky. Setkání s panem Žižkou bylo pro nás všechny neuvěřitelným obohacením. A jedna rada do života: „Když někam chodíte, všechno si piště“. Při vzpomínání ve stáří se nám to bude hodit. Jak sám prohlásil náš pamětník. Ve svých myšlenkách skrývá také verš, který se nachází na pomníku tragicky zesnulého syna pana faráře ve Skalici: „Přes svoji velkou odvalu, zapomněl na opatrnost.“ A jak si ona slova můžeme vyložit? Nedělat vše za každou cenu, vždy si vše dobře promyslet.

Děkujeme za krásné a poutavé vyprávění...

